

To kompiser er ute i Oslo sammen og skal møte kjærestene sine, en dobbel-date.

De skal på Peppes og har gledet seg siden mandagen til helgen skulle komme
– et lite avbrekk fra studiene.

De hilser begge kjærlig på kjærestene sine, men bare det ene paret vekker oppsikt.

De samme parene går senere nedover Karl Johan.

Paret som folk la merke til tidligere, kjenner noen jekke til jakkekragen deres og kjenner en hard knyttneve rett i nesa, sammen med de bitre ordene «jævla homse».
Ingenting skjer med det andre paret.

Paret som ble slått ned, var Alexander og William.

Neste helg drar de ut igjen – og helgen etter der igjen.
De vet de eventuelle konsekvensene for å dra ut og kose seg.
De har opplevd det før, og de vil dessverre oppleve det igjen.

Dette er modige mennesker.
Men det at de i det hele tatt må være modige,
er det tristeste jeg vet om.

Uavhengig av hvem du er, burde du kunne holde hånden til kjæresten din uten å frykte konsekvenser. Det burde ikke finnes konsekvenser for kjærlighet.

Jeg havner ofte i et dilemma.
Skal jeg stolt bære identiteten min?
Eller skal jeg være helt sikker på at jeg ikke havner i en ubehagelig situasjon?
Jeg stiller meg selv disse spørsmålene oftere enn jeg burde trenge.

Om jeg går i disse regnbuesokkene, vil noen komme med en ubehagelig kommentar?
Om jeg kysser eller holder rundt kjæresten min, vil noen komme bort og være ekle – kanskje til og med voldelige?
Kanskje noen kommer til å slenge en kommentar om hvordan de synes «såanne som oss» er deilige å se på?

Mens homofile menn ofte får negative reaksjoner, blir skeive kvinner seksualisert.

Og det er ofte denne seksualiseringen som blir forkledd som aksept.

Jeg addet til en fyr på Snap en gang.

Først snakket vi bare litt om hvor vi var fra og hvor gamle vi var og sånt, men etter hvert kom det opp at jeg hadde jentekjæreste.

Først skrev han bare «Så hyggelig da!». Men rett etter det sendte han noe nytt. Han begynte å stille meg upassende spørsmål om mitt seksuelle liv.

Jeg hadde aldri snakket med ham før.

Likevel tok han seg friheten til å spørre om noe sånt.

Det ville han ikke spurt en jente med guttekjæreste om.

Dette er et eksempel på hvordan kvinner lett blir degradert til objekter som, i dette tilfellet, kun aksepteres fordi ideen om dem virker tilfredsstillende for andre.

Men dette er ikke det eneste problemet.

Det blir alltid promotert av skoler, arrangementer også videre, at jeg kan være meg selv. Men det er bullshit i de fleste tilfeller.

Ofte er det de hverdagslige tingene:

Folk antar at om du er mann og sier at du er gift, har du en kone.

Folk antar at om du er jente og sier du har kjæreste, så er det en gutt.

Det er også verre ting.

Minst en gang om dagen hører jeg noen bruke min identitet som en fornærmelse eller et skjellsord.

Dette er noe både ungdommer, voksne mennesker, lærere og familiemedlemmer sier jeg må tåle.

Men – prøv selv å tenke deg at du konstant må skille de gode vennene dine fra deres subtile homofobisk atferd – deres atferd som strider imot deg som person.

Prøv selv hver gang noen gjør noe som ikke er greit, så skal du tenke: «Ignorer det, utenom det er de kjempehyggelige mennesker.»

Prøv selv å se for deg at det kan være farlig for deg å være kjærlig med kjæresten din på gaten.

Dette er ting jeg tenker mye på.
Ting som alltid lusker i bakhodet.
Jeg er bare 17 år.
Jeg burde ikke bære på sånn frykt, men det må jeg.

Jeg anerkjenner selvfølgelig hvor mye bedre det har blitt, og det er kjempeflott!
Men jeg kan ennå ikke si meg fornøyd.

Jeg kan ennå ikke alltid føle meg trygg,
kan ikke alltid holde hånden til kjæresten min,
kan ikke alltid være ærlig,
kan ikke alltid være meg selv.
Jeg vekker alltid oppsikt, og noen vil alltid se på meg.

Jeg fortjener bedre, og det gjør alle andre skeive mennesker i Norge òg.
Hvorfor må jeg planlegge klær og oppførsel slik at andre skal oppfatte meg som heterofil, som normal og akseptert?

Hvorfor kan ikke jeg alltid være meg selv?

Det er det jeg vil be dere om i dag:
Vær en som bidrar til at det ikke skal være konsekvenser for kjærlighet.
Vær en som er med på å stoppe hverdagshomofobien.

Dette trenger jeg av deg:
Vær et genuint godt menneske.
Stå opp for våre rettigheter.
Si ifra til vennen din når han kommer med en homofobisk kommentar.
Slutt å gå ut ifra at alle er streite.
Slutt å bruke homo som skjellsord.
Bry deg om meg og mine,
selv om vi ikke er helt som deg.

Den dagen jeg 100 prosent kan være meg selv uten å tenke på hvor jeg er, hvem jeg er med, hvor sent det er og hvordan folk vil reagere, er dagen jeg er fornøyd.

Vilde Tanum, Vestby VGS